

בעניין:

____ זיאד, ת.ז. ____ (חסוי)
 באמצעות אפוטרופסו ____ זיאד
 מדיר אבו טור, ירושלים
 ע"י ב"כ עו"ד בסאם כרכבי
 מרח' החבצלת 12 ג', ת.ד. 850
 ירושלים 91008
 טל.: 02-6221611 פקס.: 02-6235277

התובע**נ ג ד**

המוסד לביטוח לאומי
 הלשכה המשפטית
 רח' בן שטח 4 ירושלים

הנתבע**כתב תביעה**

1. התובע, יליד 01.02.1978, רווק, היה מאושפז מיום 03.07.05 במרכז רפואי לבריאות הנפש לב-השרון בפרדסיה עקב מחלת סכיזופרניה פרנואידיית, ולאחרונה הועבר להוספיס ברעננה במסגרת תהליך שיקומו.
2. המען שבכותרת לכתב התביעה שייך לאפוטרופוס על התובע על פי מינוי, אחיו ____ זיאד.
3. התובע לא נרשם בלידתו במרשם האוכלוסין ע"י אביו שהיה תושב ישראל.
4. התובע ננטש בגיל הרך ע"י הוריו שהתגרשו והקימו משפחות חדשות. בילדותו הוא גר לסירוגין אצל סבתו (שבינתיים נפטרה) מצד האם בבית לקיא (מחוץ לתחום ישראל) ואצל אחיו מצד האב בירושלים.
5. בגיל 13 התובע התחיל לעבוד בעבודות מזדמנות בתל-אביב, רמלה ולוד והוא לן לסירוגין אצל אחיו בירושלים ובמקומות העבודה, אצל מכרים וברחובות.
6. התובע מעולם לא נרשם כתושב בשטחים המוחזקים ו/או תושב הרשות הפלסטינית ואין לו תעודת זהות של השטחים. הוא לא התגורר בשטחים לאחר שנת 1991. הוא אינו בקשר עם אמו שמוצאה בבית לקיא ו/או עם בני משפחתה ואין לו כל זיקה למקום כלשהו בשטחים.
7. בשנת 1994, האח ____ זיאד, תושב ישראל, קיבל על פי צו בית דין שרעי בירושלים אפוטרופסות על התובע והגיש עבורו בקשה ראשונה לאיחוד משפחות אשר סורבה.
8. במהלך השנים 1995 – 1999, האח ____ הגיש שתי בקשות נוספות לאחמ"ש בשביל התובע, ללא הצלחה. הסירוב האחרון נומק באי הוכחת אבהות של האב תושב ישראל ולפיכך, באמצעות המוקד להגנת הפרט, הוגשה תביעה להכרה באבהות בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים (תיק תמ"ש 18530/00) בה, ביום 10.12.00, ניתן פסק דין הצהרתי המכיר באבהות אביו תושב ישראל. אך גם לאחר מתן פסק הדין ההצהרתי, לא נעתרה הבקשה לאחמ"ש והתובע לא נרשם במרשם האוכלוסין.

9. בחודש 09/01, המוקד להגנת הפרט הגיש לנתבע עבור התובע דו"ח רב שנתי ומסמכים נוספים לצורך קביעת התשובות והנפקת מספר זמני לקבלת שירותי בריאות. הדו"ח הוחזר ע"י הנתבע ובעל פה נמסר שהנתבע לא יטפל באדם בגיר חסר תעודת זהות.
10. בשנים 2001 – 2003, המוקד להגנת הפרט ניהל עבור התובע הליכי שימוע במשרד הפנים ובוועדה בין משרדית בנסיון להשיג בשבילו מעמד בישראל אך גם ההליכים הללו הסתיימו בסירוב משרד הפנים להעניק לתובע מעמד חוקי, בעיקר בשל עברו הפלילי.
11. בכל אותה התקופה, התובע היה נתון למעצרים חוזרים במהלכם הושפל ואף הוכה. כבר אז, התובע גילה תסמינים של הפרעות נפשיות אך למרות מצבו הנפשי הקשה, הוא לא קיבל טיפול רפואי הולם בשל היעדר תעודה מזהה ומעמד חוקי בישראל.
12. ביום 19.05.03, המוקד להגנת הפרט הגיש עתירה מינהלית לבית המשפט המחוזי בירושלים נגד התנהלות משרד הפנים בענין מעמדו של התובע בישראל (תיק עת"מ 783/03).
- בפסק הדין שניתן בעתירה ביום 22.01.04 לא נדחתה (ולכאורה, אף לא הוכחשה) טענת התובע שהוא התגורר בישראל החל מגיל 13 שנים ועתירתו נדחתה שלא מטעמים הנוגעים למיקום מרכז חייו, אלא מתוך הימנעות בית המשפט להתערב בשיקול דעת משרד הפנים להתנות מתן מעמד זמני לתובע בהגשת בקשה לקבלת תעודת זהות של השטחים (סעיפים 12 – 15 לפסק הדין).
- העתק פסק הדין מצורף לכתב התביעה ומסומן א'.
13. ביום 29.02.04 הוגש ערעור לבית המשפט העליון (תיק עע"מ 2098/04) על פסק הדין בעתירה המינהלית הנ"ל. על פי החלטת בית המשפט העליון מיום 27.09.04, בטרם שמיעת הערעור לגופו על משרד הפנים להעניק לתובע לאלתר אשרת שהייה זמנית מסוג ב/1.
14. החלטת הביניים הנ"ל ניתנה כמענה זמני ודחוף למצוקת התובע כדי לאפשר לו "להשתקם כהלכה בישראל" וכאשר בשיתוף הפעולה שלו עם מערכת השיקום הותנתה זכותו להמשיך את הליך הערעור לקבלת מעמד קבע בישראל. על פי ההחלטה, רשויות המדינה נדרשו אף הן לשתף פעולה עם התובע במאמצי שיקומו.
- העתק מהחלטת בית המשפט העליון מיום 27.09.04 בתיק עע"מ 2098/04 מצורף לכתב התביעה ומסומן ב'.
15. בעקבות החלטת בית המשפט העליון שבנדון, התובע קיבל את אשרת שהייה מסוג ב/1 לשנה והתחיל בהליכי השיקום. לאחר אבחון במוסדות שיקום שונים, ביום 03.07.05, הוא אושפז במרכז רפואי לבריאות הנפש לב השרון בפרדסיה שם אובחן כסובל ממחלת סכיזופרניה פרנואידית.
16. ביום 10.11.05, הצדדים לערעור בבית המשפט העליון הגיעו להסדר המוחק את הערעור לפיו התובע יקבל אשרת ביקור מסוג ב/1 לחצי שנה נוספת, ולאחר תקופה זו, תינתן לו אשרת שהייה ארעית מסוג א/5 לשנה בתנאי המשך שיתוף הפעולה עם גורמי השיקום ואי ביצוע עבירות פליליות.
- העתק מהסדר מטעם הצדדים מיום 10.11.05 בתיק עע"מ 2098/04 מצורף לכתב התביעה ומסומן ג'.
17. ההסדר קיים ע"י הצדדים וביום 21.05.06 ניתנה לתובע אשרת שהייה מסוג א/5 ותעודת זהות. כעת האשרה הוארכה עד החודש 05/08. כיום תלויה ועומדת במשרד הפנים בקשה למתן מעמד קבע בישראל.
18. מייד עם מתן תעודת הזהות, התובע הגיש דו"ח רב שנתי לנתבע.

19. ביום 13.12.06 הנתבע החליט על קביעת מעמד התובע כתושב ישראל בזו הלשון: "לאחר בדיקת תביעתך הוברר כי הינך כיום שוהה בפרדסיה ומגיע לביקורים לאחיד _____ ולפיכך נכיר בך כמבוטח לענין חוק לאומי [כך במקור - ב.כ.] לרבות חוק ביטוח בריאות מיום שקיבלת ת.ז. מ21.05.06...".

העתק מאישור הנתבע על קביעת המעמד מיום 13.12.06 מצורף לכתב התביעה ומסומן ד'.

20. ביום 11.1.07, התובע הגיש תביעה לקצבת נכות כללית לנתבע. על פי החלטת רופא המוסד מיום 15.04.07, לתובע נקבעה נכות רפואית זמנית בשיעור של 40% מיום 03.07.05 עד 30.04.08.

21. ואולם, תביעת התובע לקצבת נכות כללית נדחתה בנימוק שבמועד היווצרות אי הכושר להשתכר ביום 11.10.05, התובע לא היה תושב ישראל.

העתק מהחלטת הדחייה של הנתבע מיום 04.07.07 מצורף לכתב התביעה ומסומן ה'.

22. התובע יטען שבמועד היווצרות אי הכושר להשתכר ביום 11.10.05, היה תלוי ועומד לגביו הליך הערעור בבית המשפט העליון בענין מעמדו בישראל שהסתיים במתן האשרה מסוג א/5 אשר הוכרה ע"י הנתבע כמעניקה לתובע מעמד של תושב ישראל. להחלטה זו קדמו 12 שנים (!) של הליכים מייגעים בערכאות ממשלתיות ומשפטיות במשרד הפנים, בבית המשפט לעניינים מינהליים בירושלים ובבית המשפט העליון, בנסיון להסדיר את מעמד התובע בישראל.

23. מאז גיל צעיר, התובע לא עזב את גבולות מדינת ישראל ומרכז חייו היה בישראל. מאותה התקופה, לתובע אין זיקה למקום אחר למעט ישראל. התובע לא "נכנס" לישראל ובהחלט לעצמו להתנחל בה, ולא בחר לשהות בישראל באופן לא חוקי. התובע פשוט נולד ובגר (התבגרות טראגית יש לומר) וחי כאן כשחוסר המעמד נכפה עליו עקב הזנחת הוריו.

24. לבית הדין הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה דן.

אי לכך, בית הדין הנכבד מתבקש להזמין את הנתבע לדין ולחייבו לשלם לתובע קצבת נכות כללית על פי תביעתו מיום 11.01.07, וכן לחייבו בתשלום שכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ כדין.

בסאם קרכבי, עו"ד
ר"ס התובע